

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEBLANC, MAURICE

Ultima iubire a lui Arsène Lupin / Maurice Leblanc ; trad. din lb. franceză de Gabriela Petcu, - București : Librex Publishing, 2023

ISBN 978-606-8998-34-3

I. Petcu, Gabriela (trad)

821.133.1

Editor: Ionuț Radu

DTP: Ioana Olga Bejan

Design copertă: Cristina Ciucă

© La Librairie Générale Française, 2014

Published by special arrangement with La Librairie Générale Française in conjunction with their duly appointed agent 2 Seas Literary Agency and co-agent Livia Stoia Literary Agency.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Librex.

© LIBREX PUBLISHING, 2023

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

Maurice Leblanc

Ultima iubire a lui Arsène Lupin

Traducere din limba franceză de
Gabriela Petcu

 LIBREX
București, 2023

Cuprins

Cuvânt-înainte	5
Prefață	7
Prolog	19
I. Testamentul	35
II. 700 de milioane în pericol	53
III. Dezvăluiri	59
IV. Zône-bar	63
V. Cocorico	79
VI. Un om ciudat	93
VII. Salvare	113
VIII. O iubire imposibilă	125
IX. Dușmanul se descoperă	135
X. Averele lui Lupin	155
XI. O filare	161
XII. Explicații	175
XIII. Atentat eșuat	193
XIV. Prinși în capcană	199
XV. Față în față	219
XVI. Ce dorește femeia	233
Postfață	245

Prolog

1. Un strămos de-ai lui Arsène Lupin

— Hotelier, generalul Lupin e aici?

— Da, colonele. Doarme, cădea de somn mai devreme, când a ajuns.

În holul unui han din Marne, unde se retrag trupele, colonelul Barabas s-a oprit gâfâind, după ce urcase scările în fugă.

— Doarme? Trezește-l.

— O, imposibil, colonele. Generalul nu s-ar bucura!

— Trezește-l, îți spun.

— N-aș îndrăzni...

— Trebuie, e presant.

— Dar, colonele...

— Ordin al Împăratului.

— Prezent! se avântă o voce îndepărtată.

O ușă s-a deschis cu violență și, în dreptul ambrazurii, apare un diavol mare, în cămașă de noapte. Repetă:

— Prezent!

Zărindu-l pe colonel, adaugă pe un ton cordial:

— Ia te uită! Tu ești Barabas, ce s-a întâmplat?

Intră.

Intrară amândoi în camera unde sunt aruncate talmeș-balmeș haine militare.

— Ai dormit? continuă colonelul. Ai mâncat?

— Nu mi-e foame.

— Îmbracă-te. Împăratul are nevoie de tine.

La aceste cuvinte, ca mișcat de un resort, generalul Lupin își pune deja uniforma, întrebându-l pe vizitator:

— Ce se întâmplă?

— O misiune pe care doar tu o poți îndeplini.

— Atunci e îndeplinită dinainte.

Deschide ușa și strigă:

— Brichanteau!

Ordonanța a intrat.

— Generale?

— Pune șaua pe Cléopâtre. E urgent! Și dă-i de veste ofițerului meu de ordonanță, Darnier, să se pregătească să mă însoțească cu câțiva locotenenți, pe care îi vrea. O să merg la Împărat, niciun minut de pierdut.

Brichanteau dispăre în pas forțat.

Generalul Lupin s-a echipat cât ai clipi.

Când să coboare scările, se oprește și se întoarce neliniștit către însoțitorul său:

— Barabas, deci bătălia de adineauri nu e pierdută?

— Nu, generale. O victorie câștigată de Împărat nu face decât să se consolideze, cu timpul.

În fața hanului, animalele înhămate tropăie; sosesc ofițerii. Generalul Lupin sare în șa.

Comandă:

— Înainte! Înainte!

Ridicând praful, detașamentul galopează deja pentru a ajunge la cartierul general. Colonelul Barabas îl ghidează către orașelul unde s-a instalat Împăratul. Generalul Lupin se află alături.

Se înserează, iar cei doi bărbați merg în liniște. Dar, revenindu-i preocuparea lui Lupin, acesta întreabă:

— Deci victoria e într-adevăr câștigată?

— În cele din urmă, generale, știi bine! Ai contribuit mult la acest succes! Împăratul spunea și mai devreme: „Fără greutatea funcției generalului Lupin, Montmirail era pierdut... în afara Franței”.

— O, să vedem! Atunci bătălia de la Montmirail ar fi fost câștigată de un general de brigadă?

— Nu! Tu ești general de divizie acum; de altfel, vei afla oficial mâine.

Generalul Lupin dă din cap, cu o oarecare surprindere:

— O ghicitoare mi-a prezis recent. Mi-a mai spus că urmează să mă căsătoresc în curând, și că unul dintre descendenții mei se va numi Arsène și va fi un bărbat celebru în lumea întreagă. Iată că voi fi obligat s-o cred.

Colonelul Barabas zâmbi. Apoi, cei doi bărbați tac și își grăbesc animalele. Nu se mai aude decât ciocănitul vesel, cadențat, al copitelor cailor și câteva zgomote rurale liniștite, la sfârșitul zilei.

După trei sferturi de oră de drum, detașamentul sosește în fața unui hotel de provincie, animat de plecările și sosirile neobișnuite de trupe. Grupuri de curioși se îngrămădesc în piață; urmăresc o fereastră, care s-a luminat înainte să fie acoperită de perdele mari: acolo se află El, omul important are în mâini soarta Franței amenințate. Și toate speranțele se îndreaptă către El.

Câteva comenzi scurte și detașamentul pune piciorul jos. După un schimb de salut cu postul de gardă, Barabas și Lupin urcă rapid un etaj, iar Lupin este introdus într-o cameră transformată în birou.

Împăratul este singur. Așezat în fața unei mese aflate în capătul camerei, lucrează cu hărțile desfăcute în față. Această seară de mijloc de februarie este încă răcoroasă: bușteni ard în

șemineul înalt. Pe un fotoliu tronează mica pălărie bine-cunoscută și faimoasa redingotă cenușie.

— A, tu ești, Lupin?

— La ordinele dumneavoastră, Sire. Am întârziat?

— Nu, nu...ai chiar un avans de 15 minute, după previziunile mele.

Generalul a renunțat la poziția de drepti. Napoleon s-a ridicat și s-a îndreptat spre cămin: licărirea focului îi conturează figura buhăită. Este în ținută de campanie, cu o vestă verde, cu spatele alb, pantaloni albi; n-a renunțat la cizmele care-i sună pe podea, în timp ce se îndreaptă spre o policioară. Deasupra se află o trusă deschisă, plină cu cești și farfurii din argint aurit, lângă o gustare, pentru orice eventualitate, pregătită din cărnuri reci amestecate. Împăratul se întoarce să-l întrebe pe Lupin:

— Ai dormit?

— Nu, Sire, n-am nevoie.

— Ți-e foame?

— Nu știu.

Comandă, indicând un scaun în fața unei măsuțe:

— Așază-te și mănâncă, o să te servesc.

Generalul face un gest de negare, însă Împăratul i-a pus în față o farfurie scoasă din

trusa lui de campanie, după ce-i aruncase din zbor patru sau cinci bucăți de carne de toate felurile.

— Mănâncă, îi repetă Împăratul, întinzându-i un tacâm, pâine, un pahar pe care l-a umplut cu un vin rosé.

Lupin se supune. Totuși, fără a pierde timpul, se interesează de misiunea sa:

— Despre ce este vorba, Sire?

— Cunoști castelul din Alsacia, de la frontieră?

— Acolo merg? Da, îl cunosc chiar pe guvernatorul Lampathi.

— Ei bine, în acel castel se conspiră.

— Atunci o să-i opresc pe conspiratori?

Napoleon răspunde printr-un gest afirmativ, apoi străbate nervos încăperea, în timp ce interlocutorul său înghite, fără să piardă vremea. Terminând de mâncat, după ce a reflectat preocupat, își șterge mustața prelungă cu dosul mâinii. Apoi se ridică, se postează în fața suveranului său, căruia îi obiectează, fără menajamente:

— Iertați-mă, Sire, dar această chestiune nu este o nouă „lovitură de Enghien⁶”? Pentru că, în ceea ce mă privește, știți că nu sunt de acord cu astfel de lucruri! Sunt soldat, nu polițist. Și, de

⁶ Oraș francofon din Belgia. (N. tr.)

altfel, ar fi la fel de rău atât pentru dumneavoastră, cât și pentru mine, vă spun deschis.

— Nu te preocupa de asta, știu ce fac! urlă atunci Napoleon, lovind furios cu piciorul un buștean prăbușit, de unde țâșni un fascicul de scânteii.

Se calmă foarte repede: sinceritatea grosolană a fidelului său tovarăș de arme îi place. Îi pune mâna pe umăr:

— Nu, fără lovitură de Enghien, stai liniștit... O vei găsi acolo pe contesa Montcalmet și vei pune stăpânire pe o carte de care nu se desparte niciodată. Mi-o vei restitui: este versiunea engleză a cărții franceze pe care o aveai la tine, știi tu, „registru de socoteli” al Montcalmetilor? Sunt acele memorii ținute de familiile franceze, o sumă de evenimente, experiență și secrete intime, transmise prin intermediul generațiilor. Acea îmi trebuie, pentru că versiunea engleză conține pasaje care lipsesc din cea franceză: aceste pasaje sunt confesiunile Jeannei d'Arc și dezvăluie înalte directive ale politicii engleze, strânse de Jeanne ici-colo, când se mișca în preajma trupelor. Printre altele, se află ceva de genul ăsta:

Acela care va avea tot pământul va avea tot aurul.

Acela care va avea tot aurul va avea tot pământul.

Trebuie să conducem Anglia către Cap.

Tot sudul Africii trebuie să fie al nostru.

— Da, remarcă Lupin, și în timp ce englezii se străduiau să reușească, familia mea se zbătea să dea Canada Franței, Canada luată înapoi de englezi... și, mai ales, de Montcalm.

— Este adevărat, dar această carte, reia Împăratul, vreau s-o citesc în întregime, îmi va fi de mare preț.

— O veți avea, Sire.

— Ia cincizeci de oameni: soții surorilor mele, Talleyrand... toți muritorii aceștia de rând conspiră, vor fi toți acolo.

— Dar acest castel îi aparține lui Marmont?

— El este șeful conspiratorilor!

— Nu e alt comandant?

— Ba da, doamna Montcalmet; e amanta lui Marmont. Îmi vei aduce toți trădătorii aici.

— Mă duc după ei, Sire. Dar spuneți-mi, pot spera la o recompensă?

— Bastonul de mareșal îți convine?

— Unul nou?

— Nu, al lui Marmont. Nu-i destul? Nu spui nimic, vrei altceva?

— Poate... femeia...

— Nu, îmi place, o păstrez pentru mine, să nu te atingi de ea!

Lupin tace un moment, apoi reia:

— Ascultați, Sire. Sunt două familii care au contat mereu în Nord, Montcalmet și Cabot-Lupin. Ele sunt dușmance de secole. Ura care le-a separat s-a tradus printr-o serie de asasinat, dezonorări, furturi... violuri, iar la acest capitol, vedeți, noi, Cabotin-Lupin, suntem în întârziere cu două sau trei cifre. De aceea nu m-aș supăra foarte tare s-o dezonzor puțin pe Montcalmet.

Un surâs destinde trăsăturile Împăratului:

— Ești gurmand, vom vedea mai târziu. Adu-mi întâi cartea... și femeia.

— Sire, Montcalmet este verișoara mea și... mă voi căsători cu ea.

— Este și amanta regelui Angliei...! Și apoi, vei vorbi pe urmă despre recompensa ta!

Napoleon își consultă ceasul înainte să continue:

— Poți dormi zece minute, dacă vrei, te voi trezi.

— Nu mi-e somn, Sire. Îmi adun escorta și o ștergem.

Împăratul, rămas singur, se afla în picioare, gânditor.

Câteva minute mai târziu, pe pavajul micuței piețe, se aude zgomotul familiar lui al unei plecări de cavaleri rapide.

Atunci, cu un pas lent, revine la masa de lucru, se așază cu greutate, își ia din nou lupa și reîncepe studiul hărților, cu o siluetă mișcătoare de luptător care, după puțin timp, trebuia să iasă din scena lumii pentru a intra în Istorie.

II. Pestera lui Calypso

Într-o galopadă neîntreruptă, trupa generalului Lupin a sosit în fața unei locuințe nobiliare modernizate, care păstrează vestigii antice: șanțuri și un pod mobil, care interzic accesul.

Generalul a pus piciorul pe pământ și își împarte oamenii în jurul parcului, împrejmuit de ziduri. El avansează către ușa joasă a unui pavilion cu intrare, dincolo de șanțuri. Lovește brutal cu mânerul spadei. Se aude un zgomot de voci. După un moment, ușa este deschisă de un valet. Lupin îl apostrofează:

— Suntem ținuți aici! Guvernatorul Lampathi e acolo? Mergeți să-l căutați: din partea generalului Lupin.

Lacheul dispare fără să spună ceva, iar podul mobil se coboară.

După un moment, guvernatorul se prezintă:

- Bună seara, generale. Ce doriți?
- Să intru unde sunt oaspeții voștri.
- E simplu.

Foarte stăpân pe el, guvernatorul îl îndrumă de-a lungul unui răzor de flori mare către castelul spre care urcă scara exterioară. Apoi parcurg mai multe încăperi goale, înainte de a coborî o scară de piatră într-un refugiu care se află la capătul clădirii principale, puțin în spate. Este o grotă naturală amenajată în salon: stalactitele sunt legate de draperii armonioase. În interior, în jur de doisprezece bărbați, aflați în jurul meselor de joc, par absorbiți de partida de cărți și abia saltă capul.

Așezat în fața lor, Lupin îi abordează:

— Ei bine, prieteni, conspirăm? Toată lumea să fie pregătită să mă urmeze. Ordin de la Împărat!

Bărbații s-au ridicat. Lupin îi numără cu amabilitate:

— Ia te uită, bună ziua, Bernadotte! Bună ziua, Marmont! Montcalmet este?

Mai multe voci protestează:

- Montcalmet! Nu știm cine e...
- Ei, haideți!

Doar Marmont nu neagă și spune cu ironie:

— Crezi că n-a putut să evadeze în timp ce veneai?

— Imposibil, prietene, răspunde Lupin; toate ieșirile sunt păzite, nu sunt un copil: n-ai decât să mă duci la ea.

Lipsit de mijloace de apărare, Marmont se supune. El deschide un grilaj disimulat în spatele unei perdele. Generalul intră într-un budoar ciudat, instalat într-o grotă artificială ce comunică cu grotă naturală. Aceleași stalactite – fabricate precum celelalte; aceleași draperii din mătase veche fină, roz; mobilă sobră, alcătuită dintr-un gheridon, un birou de scris și câteva scaune de un gust rafinat.

Pe un divan vast se află o femeie pe jumătate întinsă, cu o carte în mână. Îmbrăcată într-o rochie seducătoare, îndrăzneț decoltată, de un roz puțin mai deschis decât cel decorativ, este nobilă și foarte frumoasă. Părul de un șaten roșcat strălucește în lumina unui candelabru.

La intrarea vizitatorului, se îndreaptă fără vreo aparentă tulburare:

— Ia te uită, generalul Lupin!

— Da, eu sunt! Bună ziua, verișoară.

— Ce faceți aici?

— Vă opresc, imaginați-vă!

— Mă opriți, pe mine?

— Da, pe dumneavoastră, și știți de ce. O să mă urmați. Ordin de la Împărat.

— O! O! Nu atât de repede, dragul meu văr! Sunt obligată să vă urmez, nu pot proceda altfel; dar nu vreau ca dumneavoastră să mă conduceți la Napoleon: pe acest bărbat refuz să-l văd, mă urmărește.

— Atunci există un mijloc de a scăpa de el, propune Lupin: fiți a mea.

Râsul insolent al tinerei femei este singurul său răspuns.

Generalul s-a apropiat și, îngenunchind lângă ea, îi mângâie brațele goale, îi sărută umerii albi. Murmură:

— Da, fiți a mea. Vă doresc atât de mult...

Foarte repede, ea înțelege foloasele pe care le poate trage din această pasiune brutală:

— Dacă mă dăruiesc dumneavoastră, mă veți scăpa? Sunt de acord, cu această condiție.

— E un târg?

— Unul loial, mi se pare...

Lupin s-a ridicat:

— Fie, spune el. Dar o să-mi înapoiți cartea pe care o aveți în mâini: este „registrul de socoteli” al Montcalmetilor, versiunea engleză, nu-i așa?